

דף פ.

עין משפט א.

ח"מ סימן תט פעיף א

עיין לעיל דף עט: עין משפט ה.ו.

עין משפט ג.ד.

ח"מ סימן תט פעיף ד

ה. ד. מי שנפלו לו בירושה כלבים וחזירים אין מחייבין אותו למכרם ביחד
אלא מעט מעט ^ו.

עין משפט ה.ו.

יו"ד סימן ריט פעיף א

א. נדר לישא אשה או לקנות בית ולא קבע זמן, אין מחייבין אותו
לקנות או לישא עד שימצא הראוי לו ^ש.

עין משפט ז.ז.

ח"מ סימן תט פעיף א

עיין לעיל דף עט: עין משפט ה.ו.

דף פ:

עין משפט א.ב.

ח"מ סימן רסו פעיף ד

ד. ג. חתול רע המזיק לקטנים א"צ להשיבו לבעלים אלא כל המוצאו
הורגו וזוכה בעורו ^ח.

ו. מברייטא שם דף פ' ע"א. וכתב בפעמוני זהב דלאו דוקא נפלו לו בירושה אלא ה"ה
עבר וגידלם ועשה תשובה מוכרם מעט מעט, ע"ש.

ז. מברייטא בב"ק דף פ' ע"א, ולא דוקא לא קבע זמן לישא אשה אלא ה"ה קבע זמן
לישא אשה תוך שנה, וכה"ג אין מחייבין אותו אלא לישא אשה ההוגנת לו, כ"כ
בתשובת המבי"ט. ובנדר היינו שהתפיס בדבר אחד כגון שאמר דבר פלוני אסור עלי אם
לא אשא אשה דאל"כ הוי לשון שבועה ואינו נדר כלל, כ"כ הפרישה. ש"ך ס"ק א'.

ח. וממילא מכאן שאסור לקיימה. סמ"ע ס"ק ח', וה"ה כלב רע.

עין משפט ג.

או"ח סימן תקעו סעיף ה

ה. על חולאים* מתענין ומריעין מיד, וכן על חיה רעה אפי' רק נראית.²

עין משפט ד.

או"ח סימן תקעו סעיף ז

ז. בתים הבנויים במדברות ובארצות הנשמות, הואיל והם מקום גדודי חיה, אם עלתה לגג ונטלה תינוק מעריסה (פירוש מטה קטנה מענין הנה ערשו ערש ברזל (דברים ג, יא)) הרי זו משולחת, ואם לא הגיע למדה זו אינה משולחת שאלו בני אדם שסכנו בעצמם ובאו למקום החיות; אבל שאר מיני רמש הארץ ורמש העוף ששולחו והזיקו, כגון שלוח נחשים ועקרבים שמזיקים ואינם ממיתים, ואין צריך לומר צרעים ויתושין והדומה להם, אין מתענים עליהם ולא מתריעין.

עין משפט ה.

או"ח סימן תקעו סעיף ה

עיי' לעיל עין משפט ג

עין משפט ו.

או"ח סימן שו סעיף יא

יא. יב. מותר לקנות בית בארץ ישראל³ מן האינו יהודי בשבת וחותר ומעלה בערכאות שלהם.

הגה: והיינו בכתב שלהם⁴ דאינו אסור רק מדרבנן, ומשום ישוב ארץ ישראל

- א. ובירושלים אין מתענים על חולי האבעבועות. כה"ח אות כ"ח.
- ב. והיינו שראתה שני אנשים ולא ברחזה מפניהם, שנאמר ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ. מ"א ס"ק ד'.
- ג. וסוריא כארץ ישראל לענין זה, רמב"ם פ"ו הלכה י"א. ואפי' העכו"ם אינו הולך מהמקום מותר דחוששין שמא יחזור בו.
- ד. כ"כ הד"מ והמ"א בסי' ש"מ ס"ק י' מהגהות מיימוניות, אבל הרמב"ם פ' י"א הלכה יו"ד פסק "כל הכותב בכל כתב ובכל לשון חייב" וכ"כ הב"י באבן העזר בסי' קכ"ו, וסיים בכה"ח באות פ"ה דרוב הפוסקים ס"ל דכתיבה שלהם יש בזה גם איסור תורה וההיתר כאן ע"פ אמירה לגוי שהוא יכתוב וזה שבות ומשום ישוב ארץ ישראל לא גזרו. ולגבי מילה לא התירו שבות זה כמ"ש בסי' של"א סעיף ו'.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאהרן שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

לא גזרו.

ח"מ סימן רעד פ"א

עין משפט ט.

א. גוי שמכר שדה לישראל וקבל המעות ולא כתב לו השטר הרי הוא כהפקר וכל הקודם זוכה.^ה

הגה: עשרה תנאים התנה יהושע בארץ וכולן נוהגות אף בחו"ל.^ו

הגה: נחיל של דבורים שיצאו וישבו על אילן חבירו, י"א דיכול לקוץ^ז ענף מהאילן כדי להציל נחילו ונותן דמי הענף לבעל האילן, ויש חולקין.^ח

ובשעת הסכנה ופיקוח נפש יחתום בשמאל דהוי כלאחר יד ומדרבנן כמ"ש הב"י בסי' ל"ב וישמט מהם באומרו לאינו יהודי שהוא שמאלי או כואבת לו יד ימינו, ויש מי שמסתפק אם הכתיבה בשמאלו ג"כ יפה ומהודרת אם חייב עליה. כה"ח אות פ"ז.
ה. נתבאר בסי' קצ"ד בסייעפים ב' ג'-דאין קנין מגוי אלא בשטר, ומיהו הזוכה צריך להחזיר הדמים לישראל כפי מה שנתן לגוי, ואם ישנו משפט בין הגוים שלא קנהו אלא מי שנתן דמים הולכים אחר משפט זה. סמ"ע ס"ק א'.
ו. וכתבם הרמב"ם בפ"ה מנזקי ממון הלכה ג'. והטור בסי' רע"ד. והם מגמ' בב"ק פ"א ע"א.

ז. טור בשם הרא"ש בב"ק פ"י סי' ט"ז.

ח. שם בשם הרי"ף וכן פסק הרמב"ם בפ"ו מגזילה הלכה י"ד.